

Sygn. akt I C 1626/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sęd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa W. A.

przeciwko E. C. i R. C.

o zapłatę kwoty 40.000 zł

I. zasądza solidarnie od pozwanych E. C. i R. C. na rzecz powoda W. A. kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 04.09.2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. rozstrzyga, że koszty procesu, który powód wygrał w 25%, będą stosunkowo rozdzielone pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

sygn akt IC 1626/18

UZASADNIENIE

W. A. wniósł pozew przeciwko R. C. i E. C. o zapłatę solidarnie kwoty 40.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4.09.2018r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, wyrządzoną mu w wyniku pobicia w dniu 27.07.2009r., w następstwie czego powód doznał złamania żuchwy, kręgosłupa lędźwiowego oraz ogólnych potłuczeń ciała.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa, zarzucając, że powód przyczynił się do powstania szkody w 95%, oferując do sprzedaży część samochodową, której nie posiadał, zatrzymał pieniądze w kwocie 1000 zł i nie zwrócił ich mimo takiego żądania i zwodząc ich, że jest kilka miejsc, w których ta część może być dostępna. W ocenie pozwanych była to zaplanowana akcja powoda, który chciał w ten sposób uzyskać pieniądze od pozwanych i nie zamierzał ich oddać. Ponadto zarzucili, że to pozwany E. C. został jako pierwszy zaatakowany przez powoda, który go kopnął.

Stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2009r. w K. i D., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od powoda, w kwocie 1000 zł, przekazanej mu przez pozwanego E. C. na zakup skrzyni biegów do samochodu osobowego, pozwani stosowali wobec powoda przemoc w ten sposób, że kilkakrotnie uderzyli go rękami, w tym pięściami, w głowę, twarz, klatkę piersiową oraz w plecy, wskutek czego powód doznał obrażeń ciała, w postaci ogólnych potłuczeń, w szczególności głowy, kręgosłupa, żeber, otarć skóry na rękach, a także złamania żuchwy oraz złamania kręgosłupa lędźwiowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas dłuższy niż dni 7, w rozumieniu art.

157§1 kk, przy czym, w tym też czasie, krótkotrwale pozbawili powoda wolności, wywożąc go samochodem, wbrew jego woli, z K. do D., tam go pozostawiając, za co pozwani zostali skazani prawomocnym wyrokiem karnym za przestępstwo z art. 191§1 i 2 kk, art. 157§1 kk i art. 189§1 kk w zw. z art. 11§2 kk na kary po jednym roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby 2 lat.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 23 lutego 2011r., VI K 109/10 (k-6)

W dniu zdarzenia pozwani spotkali się z powodem w celu zakupu skrzyni biegów do samochodu, za cenę 1000 zł, na skutek ogłoszenia zamieszczonego przez powoda w gazecie Auto-giełda. Po telefonicznym umówieniu, pozwani przyjechali do powoda w celu dokonania zakupu. Na miejscu okazało się, że powód nie dysponuje tą częścią, zaproponował pozwanym kilka adresów na terenie okolicy K., gdzie być może część ta będzie dostępna. W drodze do pierwszego warsztatu, pozwany E. C. jechał w samochodzie powoda, wówczas doszło do przekazania powodowi gotówki w kwocie 1000 zł, za skrzynię biegów, która miała być dostępna w jednym z miejsc, do których zamierzał jechać powód. W pierwszym warsztacie, do którego powód wysłał pozwanego E. C., część ta była niedostępna, co wywołało zdenerwowanie i agresję ze strony pozwanego i doprowadziło do zdarzenia opisanego wyżej. Powód został uderzony, popychany przez pozwanego, który żądał od niego zwrotu pieniędzy. Na miejscu obecny był też pozwany R. C., który jechał za nimi swoim samochodem. Powód uderzany był jeszcze w samochodzie pozwanych, do którego zmuszony był wejść i którym wszyscy pojechali do D., tam również był uderzany przez pozwanych, a następnie pozostawiony przez nich.

Dowód: zeznania powoda (k-63-64); zeznania pozwanych (k-76-77, 212).

W wyniku zdarzenia powód (aktualnie 46 lat) doznał złamania trzonu L1 bez objawów neurologicznych, co wywołało długotrwały uszczerbek na jego zdrowiu w wysokości 5%, oraz złamania prawego kąta żuchwy bez przemieszczenia odłamów. Powód nie był konsultowany przez ortopedę. Był konsultowany przez chirurga, który zlecił wykonanie badania RTG twarzoczaszki, które to badanie wykazało złamanie żuchwy. W dniu 11.08.2009r. był konsultowany przez chirurga szczękowego, który nie znalazł wskazań do leczenia operacyjnego. Dolegliwości bólowe, związane z procesem gojenia stłuczeń i złamania kości mogły trwać od 2 do 6 tygodni. Chirurg szczękowy zakończył leczenie z dniem 11.09.2009r. ze stwierdzeniem braku dolegliwości, braku zaburzeń funkcji, z zaleceniem pozostania przy miękkiej diecie i kontroli w razie dolegliwości. Obecnie powód nie odczuwa dolegliwości bólowych żuchwy, skarży się jedynie na okazjonalne dolegliwości. Złamanie żuchwy spowodowało u powoda rozstrój zdrowia w niewielkim stopniu, wygojone samoistnie, nie ograniczyło funkcjonowania powoda w życiu codziennym (bez trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu). Powód nie poddał się zaleconemu leczeniu ortopedycznemu (szyny nazębne mocowane ligaturami drucianymi oraz wyciąg elastyczny szczękowo – żuchwowy). Wskutek zdarzenia u powoda doszło też do uszkodzenia korony zęba 16, bez dolegliwości bólowych; powód nie zgłosił się w związku z tym do leczenia. Ze względu na dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego, u powoda wykonano badanie RTG, które wykazało kompresyjne złamanie trzonu kręgu L1. Następnie, po 8 latach od zdarzenia, powód był konsultowany przez neurologa, z rozpoznaniem: zespołu piersiowo – lędźwiowego, stanu po złamaniu trzonu L1, z zaleceniem wykonania badania MR kręgosłupa lędźwiowego, którego powód nie wykonał. Obecnie powód nadal skarży się na dolegliwości bólowe kręgosłupa (miernego stopnia). Następstwa wypadku jednak prawie całkowicie ustąpiły albo utrzymują się w sposób minimalny i nie powinny w przyszłości powodować żadnych innych uciążliwości. Wcześniej, przed zdarzeniem, w 1997 roku (z urazem kręgosłupa piersiowego), oraz później, w kwietniu 2019 roku, powód przebył wypadki komunikacyjne. Skutki tych wypadków oraz zdarzenia z 27.07.2009r. są niemożliwe do rozdzielenia.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii – ortopedii M. J. (k-116 i nast., 139-140); opinia biegłej z zakresu chirurgii szczękowo-twarzowej L. K. (k-195 i nast.)

Sąd zważył, co następuje:

Zarzut pozwanych przyczynienia się powoda do powstania szkody (art. 362 kc) nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanych, jakoby działali w obronie własnej, że to powód ich pierwszy zaatakował, kopiąc pozwanego E. C. - uznając, że zeznania te zostały uzgodnione na potrzeby niniejszego postępowania i

pozostają w sprzeczności z zeznaniami pozwanych, złożonymi w postępowaniu karnym, zarówno w postępowaniu przygotowawczym bezpośrednio po zdarzeniu, jak i przed sądem (w sprawie tut. Sądu sygn. akt VI K 109/10), przy czym pozwani rozbieżności tych nie potrafili logicznie wyjaśnić, przyznając, że lepiej pamiętali okoliczności zdarzenia bezpośrednio po tym, jak do niego doszło. Również przekonanie pozwanych, że powód miał zamiar ich oszukać i wyłudzić pieniądze nie jest uzasadnieniem dla stosowania przymusu fizycznego i zadawania obrażeń, szczególnie wobec słabszego, nie tylko z punktu widzenia postury ofiary, ale także wobec przewagi liczebnej napastników. Dostrzegając zatem również naganność zachowania powoda, który zaoferował do sprzedaży rzecz, której nie miał, rozpoczął transakcję i zwodził niełojalnie potencjalnych kupców, nie można jednak zarazem uznać, że takim zachowaniem przyczynił się do powstania szkody w postaci obrażeń ciała i rozstroju swojego zdrowia na skutek pobicia, gdyż zdrowie i życie człowieka jest najwyższym dobrem, podlegającym ochronie, a środki podjęte przez pozwanych były niewspółmierne dla odzyskania pieniędzy czy „dania nauczki” powodowi.

Zgodnie z art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym (art. 11 kpc). Pozwani, jako osoby skazane za pobicie powoda, w wyniku którego doszło do uszkodzenia ciała, odpowiadają względem poszkodowanego solidarnie za doznaną przez niego szkodę (art. 441 kc).

W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445§1 w zw. z art. 444§1 kc). Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

W wyniku zdarzenia (pobicia) z dnia 27.07.2009r., powód doznał złamania trzonu L1 (bez objawów neurologicznych), co wywołało długotrwały uszczerbek na jego zdrowiu w wysokości 5%, oraz złamania prawego kąta żuchwy bez przemieszczenia odłamów. Dolegliwości bólowe, związane z procesem gojenia stłuczeń i złamania żuchwy mogły trwać od 2 do 6 tygodni. Leczenie w zakresie chirurgii szczękowej zakończyło się z dniem 11.09.2009r. ze stwierdzeniem braku dolegliwości, braku zaburzeń funkcji, z zaleceniem pozostania przy miękkiej diecie i kontroli w razie dolegliwości. Obecnie powód nie odczuwa dolegliwości bólowych żuchwy, skarży się jedynie na okazjonalne dolegliwości. Złamanie żuchwy spowodowało u powoda rozstrój zdrowia w niewielkim stopniu, wygojone samoistnie, nie ograniczyło funkcjonowania powoda w życiu codziennym (bez trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu). Powód nie poddał się zaleconemu leczeniu ortopedycznemu (szyny nazębne mocowane ligaturami drucianymi oraz wyciąg elastyczny szczękowo – żuchwowy). Wskutek zdarzenia u powoda doszło też do uszkodzenia korony zęba 16, bez dolegliwości bólowych; powód nie zgłosił się w związku z tym do leczenia. Obecnie powód nadal skarży się na dolegliwości bólowe kręgosłupa (miernego stopnia). Następstwa wypadku jednak prawie całkowicie ustąpiły albo utrzymują się w sposób minimalny i nie powinny w przyszłości powodować żadnych innych uciążliwości. Powyższych ustaleń na okoliczność wysokości krzywdy Sąd dokonał w oparciu o dowody z opinii w.w. biegłych lekarzy z zakresu chirurgii – ortopedii oraz chirurgii twarzowo – szczękowej. W świetle okoliczności niniejszej sprawy, odpowiednim i adekwatnym do rozmiaru krzywdy powoda będzie zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, wiek powoda, rozmiar cierpień, odczuwanych przez niego w początkowym okresie po zdarzeniu, w związku z procesem gojenia się obrażeń, a także odbyty proces leczenia (niezbyt uciążliwy, jak wynika z opinii biegłych, gdzie powód zrezygnował z ortopedycznego leczenia złamania żuchwy, zaś gorset ortopedyczny do leczenia złamania kręgosłupa miał pożyczyć od kolegi) oraz pozytywne rokowania. Miarkując zadośćuczynienie, Sąd miał także na uwadze, że biegły sądowy z zakresu psychiatrii W. B. rozpoznał u powoda przebyte zaburzenia stresowe pourazowe o niewielkim nasileniu, które nie stanowiły ograniczeń w jego codziennym

funkcjonowaniu. Powód nie podjął z tego powodu leczenia, a więc nie uważał ich za istotne w ogólnym stanie swojego zdrowia. W wyniku zdarzenia z 27.07.2009r. powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu psychicznym (k-106).

Kwotę 10.000 zł, tytułem odpowiedniego zadośćuczynienia, zasądzono z odsetkami ustawowymi od dnia 4.09.2018r., zgodnie z żądaniem pozwu. Bezspornym było, że szkoda została zgłoszona pozwanym pismem z dnia 20.08.2018r., doręczonym w dniu 27.08.2018r., z wezwaniem do zapłaty w terminie 7 dni, który bezskutecznie upłynął w dniu 4.09.2018r. (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc).

W dalszej części, powództwo o zapłatę z tytułu zadośćuczynienia, jako żądanie nadmierne i nieadekwatne do rozmiaru szkody, podlegało oddaleniu.

Orzeczenie w pkt III wyroku oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc i art. 108 § 1 kpc.